

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: T. V.**, narozen „X“, „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2015, sp. zn. SZ/1314/2015/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/11735/15/9S-ÚSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2015, sp. zn. SZ/1314/2015/9S-ÚSK, č.j. MPSV-UM/11735/15/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto je odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem, ze dne 25. 5. 2015, č.j. 145999/15/LT, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 28. 1. 2015.

Žalobce namítá, že místní šetření, jehož se domáhaly správní orgány za účelem zjištění existence bytu, k němuž se měl vztahovat požadovaný příspěvek na bydlení, nemá oporu v zákoně č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“). Rovněž nemá dle žalobce oporu v zákoně tvrzení prvostupňového orgánu, že není prokázáno, že tento byt v podkroví, podle rozhodnutí stavebního úřadu svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení. Žalobce trval na tom, že v zákoně o státní sociální podpoře není o stavebním úřadu ani zmínka.

Žalobce poukázal na to, že v § 133 zák. č. 183/2003 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), jenž byl použit ke zdůvodnění výzvy Městského úřadu odboru stavebního úřadu a územního plánování ze dne 8. 8. 2013, se píše o kontrolní prohlídce stavby v rozestavěné fázi, případně ve fázi demolice. Žalobce trval na tom, že ze znění uvedeného ustanovení vyplývá, že ze strany správních orgánů se jednalo o pokus o zneužití pravomoci úřední osoby. Poukázal rovněž na skutečnost, že v § 172 odst. 3 stavebního zákona je vstup do obydlí omezen pouze na situaci, kdy je to nezbytné pro ochranu života, zdraví nebo bezpečnosti, což nebyl daný případ.

Žalovaný se také dle žalobce nevypořádal s námitkou porušení § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), uplatněnou v odvolání.

Žalobce trval na tom, že definici bytu uvedenou v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře předmětný byt splňuje, což bylo ve správním řízení řádně doloženo, ač to zákon o státní sociální podpoře nájemci neukládá.

Žalobce zdůraznil, že správní orgány mohou v souladu s čl. 2 Ústavy vykonávat pouze v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. Dle žalobce úřad práce není oprávněn vstupovat do obydlí, a to ani s využitím jiného úřadu. Zákon o státní sociální podpoře to neumožňuje, a proto není úřad práce oprávněn se toho domáhat.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že žalobce podal žádost o příspěvek na bydlení na byt č. 2 v podkroví na adrese „X“ s nárokem od 28. 1. 2015. Žalobce mimo jiné předložil nájemní smlouvu uzavřenou mezi ním a jeho rodiči na období od 15. 11. 2015 na dobu neurčitou. Dále byl předložen evidenční list nájemníka pro období 11/2014, doklady o výši příjmů společně posuzovaných osob za 4. čtvrtletí roku 2014 a doklady k nákladům bydlení za stejné období. Okruh společně posuzovaných osob dle žádosti tvoří žalobce a jeho nezletilá sestra J. V. Ani jeden z nich nedokládá žádné příjmy, ze kterých by bylo možno hradit náklady na bydlení, doklady o uhrazení nákladů jsou ale k žádosti doloženy. Dále žalovaný uvedl, že byly doloženy potvrzení Městského úřadu X, odboru stavebního úřadu a územního plánování, ze dne 12. 7. 2013, dle kterého jsou v domě č.p. „X“ na pozemku Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

parcelní číslo „X“ v k.ú. X, ul. „X“, dvě bytové jednotky. Z potvrzení vyplývá, že stavební úřad vycházel z dokumentace dochované v archivu stavebního úřadu, která pocházela z roku 1938, kdy dům měl jednu bytovou jednotku v přízemí a jednu bytovou jednotku v 1. patře. Nejednalo se tedy o potvrzení o současném stavu nemovitosti. Dále žalobce předložil dokumentaci z roku 1911, na které byl zachycen dům se třemi nadzemními podlažními, s byty v jednotlivých podlažích. Podle správních orgánů však z dokumentace není zřejmé, že se vztahuje k budově č.p. „X“ v „X“. Stavební úřad na žádost prvoinstančního orgánu vyzval majitele předmětného domu k účasti na kontrolní prohlídce stavby ke zjištění skutečného stavu věci, ve věci zjištění zkolaudované jednotky v podkroví. Vzhledem k nesouhlasu vlastníků budovy nemohl stavební úřad provést místní šetření. Následně byla správnímu orgánu předložena část dokumentů k odhadu domu. Dne 3. 2. 2015 pak byl předložen správnímu orgánu historický náčrt domu z roku 1911, ze kterého není zřejmé, že se jedná o předmětný dům a rovněž není zřejmé zakreslení bytu v podkroví.

Žalovaný zdůraznil, že dle § 24 zákona o státní sociální podpoře má nárok na dávku vlastník nebo nájemce bytu. Z toho vyplývá, že žadatel o dávku musí prokázat, že nájemcem nebo vlastníkem bytu, na nějž uplatňuje nárok. V daném případě byla doložena nájemní smlouva, ovšem dle žalovaného nebyla doložena existence samotného bytu v předmětné budově. V případě, že je v žádosti o příspěvek uváděn jiný okruh společně posuzovaných osob, než osoby hlášené na dané adrese k trvalému pobytu, je nutné dokládat existenci více bytů v dané nemovitosti. Dle žalovaného se bytem dle zákona o státní sociální podpoře rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt. Žalovaný zdůraznil, že posouzení otázky, zda se jedná o byt, je na stavebním úřadu. Proto i v daném případě požádal správní orgán příslušný stavební úřad o součinnost. Stavební úřad sdělil, že dle dokumentace, kterou má k dispozici (z roku 1938) se v budově nachází jedna bytová jednotka v přízemí a druhá v prvním patře. V reálu je však v přízemí v současnosti prodejna. Byt v podkroví stavební úřad vůbec nezmiňoval.

Žalovaný zdůraznil, že předložená projektová dokumentace z roku 1911 je více než sto let stará a není z ní patrné, že se týká přímo předmětného domu č.p. „X“ na ulici „X“. Dále, jak bylo výše uvedeno, dokumentace z roku 1938 neprokazuje existenci bytu v podkroví. Místní šetření pak stavebnímu úřadu nebylo umožněno. Proto žalovaný trval na tom, že v rámci správního řízení nebyla existence bytu, na který byla uzavřena nájemní smlouva prokázána. Žalovaný zdůraznil, že byla nabízena žalobci opakovaně možnost provedení místního šetření stavebním úřadem za účelem ověření existence předmětného bytu, žalovaný takový postup vždy odmítl. Dle žalovaného je nepochybné, že v předmětném domě došlo ke stavebním úpravám, když dle stavební dokumentace se v přízemí má nacházet byt a v reálu je v přízemí budovy prodejna. Výpis z katastru nemovitostí pak dle žalovaného neprokazuje, že byl zápis proveden na základě současného stavu, když datum dokončení stavby je uvedeno 1.1.1930. Tomu odpovídá i skutečnost, že stavební úřad nemá žádné další kolaudační rozhodnutí k dispozici.

K námitce žalobce, že je možné pronajmout jakoukoliv místnost a považovat ji za byt, žalovaný uvedl, že byt musí dle stavebních předpisů splňovat určité požadavky, aby mohl být stavebním úřadem jako byt posouzen. Při posouzení bytu pro účely zákona o státní sociální podpoře je nutné vycházet z podkladů a vyjádření příslušného stavebního úřadu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalovaný setrval na tom, že v předmětném řízení nebyla prokázána existence bytu, na který byla uzavřena nájemní smlouva. Proto byla žádost o příspěvek na bydlení zamítnuta.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že v původní projektové dokumentaci je byt v třetím podlaží domu zakreslen. Dále zdůraznil, že místní šetření v obydlí značně překračuje postup správního orgánu, který je nutný pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Toto šetření rovněž postrádá jakýkoliv smysl vzhledem k pěti dokladům, které prokazují existenci dvou bytů v předmětném domě. Skutečnost, že předmětný byt existuje, považuje žalobce za nepochybnou. Tvzení žalovaného, že k posouzení, zda se jedná o byt, je příslušný stavební úřad, nemá dle žalobce oporu v zákoně o státní sociální podpoře. Žalobce trval na tom, že ze strany správních orgánů bylo postupováno v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce setrval na tom, že existence předmětného bytu byla v rámci správního řízení prokázána.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Dle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

Dle § 24 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře se bytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.

V § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře je uvedeno, že byl-li příjemce dávky vyzván příslušným orgánem státní sociální podpory, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen této výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán státní sociální podpory delší lhůtu; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky zastavena, dávka může být odejmuta nebo nepřiznána, jestliže příjemce byl ve výzvě na tento následek prokazatelně upozorněn.

V daném případě žalobce ke své žádosti o příspěvek na bydlení přiložil mimo jiné i nájemní smlouvu na byt č. „X“ v podkroví na adrese „X“. Prvostupňový správní orgán disponoval z předchozích řízení o žádostech žalobce o příspěvek na bydlení kopiemi následujících dokladů: výpis z katastru nemovitostí list vlastnictví č. „X“ pro k.ú. X, na kterém je evidována budova čp. „X“ jako objekt bydlení; podklad pro ocenění budovy vyhotovený panem R. Č., kde je mimo jiné uvedeno, že v podkroví je umístěn byt č. „X“; potvrzení Městského úřadu X, odboru stavebního úřadu a územního plánování, ze dne 12.7.2013, č.j. MULO 23481/2013, kde je mimo jiné uvedeno, že v budově čp. „X“ na parc. č. „X“ v k.ú. X se nachází dvě bytové jednotky, a to jedna v přízemí a druhá v 1. patře; sdělení Městského úřadu X, odboru stavebního úřadu a územního plánování, ze dne 28. 8. 2013, č.j. MULO 28418/2013, kde je uvedeno, že majitel předmětného domu čp. „X“ odmítl provedení místního šetření stavebním úřadem za účelem ověření skutečnosti, že se v podkroví domu nachází bytová jednotka; výtisk detailu stavebního objektu z veřejného nahlížení do katastru nemovitostí na www.cuzk.cz, kde je uvedeno, že v předmětném objektu jsou dva byty. S těmito doklady byl seznámen zástupce žalobce při ústním jednání konaném dne 21. 5. 2015. Dne 3. 2. 2015 předložil právní zástupce žalobce kopii projektové dokumentace budovy bez bližšího označení kolkované dne 30. 7. 1911.

Zásadní spor mezi účastníky spočívá v otázce, zda bylo v předmětném řízení o žádosti žalobce o příspěvek na bydlení prokázáno, že v budově čp. „X“ v „X“ se v podkroví nachází byt č. „X“ odpovídající požadavkům § 24 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře. Řízení o přiznání dávky státní sociální podpory je postaveno na principu, že žadatel musí doložit existenci skutečností rozhodných pro přiznání dávky. Z uvedeného tedy vyplývá, že důkazní břemeno tíží jednoznačně žadatele o předmětnou dávku. V daném případě bylo třeba doložit správnímu orgánu, nejen že v předmětné budově čp. „X“ v „X“ se nachází byt č. „X“, k němuž se vztahovala nájemní smlouva přiložená k žádosti, ale rovněž skutečnost, že předmětný prostor, označený v rámci nájemní smlouvy jako byt č. „X“ v podkroví domu čp. „X“, je bytem ve smyslu § 24 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře, tedy že se jedná o soubor místností nebo samostatnou obytnou místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívány určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.

Zde musí soud konstatovat, že údaje vyplývající z dokladů, které měly správní orgány k dispozici, byly v tomto směru nejednoznačné. V podkladu pro ocenění vyhotoveném panem R. Č. je sice uvedeno, že v přízemí předmětného domu čp. „X“ se nachází cykloprodejna a bytová jednotka označená jako byt č. „X“ se nachází v podkroví, ovšem z potvrzení stavebního úřadu ze dne 12.7.2013 vyplývá, že dle údajů evidovaných na stavebním úřadě jsou v předmětné budově dva byty, ovšem jeden je v přízemí a druhý v 1. patře. Z listin pořízených z evidence katastru nemovitostí nelze zjistit, kde se byty v nich zmiňované v rámci budovy nacházejí. Stejně tak ani z původní projektové dokumentace předložené zástupce žalobce nelze jednoznačně dovodit, že v podkroví předmětného domu se nachází bytová jednotka. Nelze totiž jednoznačně určit, že se jedná skutečně o dokumentaci vztahující se k budově čp. „X“ v „X“, a z půdorysu podkroví

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyplývá, že se tam nacházely dvě místnosti a dvě komory. Kolaudační rozhodnutí na předmětný byt č. „X“, který se má nacházet v podkroví domu čp. „X“ v „X“ v rámci řízení o žádosti žalobce předloženo nebylo. Provedení místního šetření dožádaným stavebním úřadem za účelem ověření skutečnosti, zda se v podkroví domu čp. „X“ v „X“ nachází byt ve smyslu § 24 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře, zástupce žalobce při ústním jednání konaném dne 21.5.2015 důrazně odmítl.

Vzhledem k výše uvedenému dospěly správní orgány dle soudu zcela legitimně k závěru, že v rámci řízení o žádosti žalobce o příspěvek na bydlení vztahující se k bytu č. „X“ v podkroví domu čp. „X“ v „X“, nebyla prokázána a ze strany žalobce jako žadatele doložena existence takového bytu ve smyslu § 24 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře. V důsledku toho tedy žadatel nedoložil existenci skutečností rozhodných pro přiznání požadované dávky a jeho žádost tedy byla v souladu správními předpisy zamítnuta.

K poukazu žalobce na porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, kde je mimo jiné stanoveno, že správní orgán má rozhodovat stejně u skutkově shodných nebo podobných případů, soud uvádí, že v daném případě bylo rozhodnuto v souladu se zákonem, a pokud v jiném případě správní orgán pominul doložení některých rozhodných skutečností, či netrval na jejich dostatečném prokázání, nemůže takový postup v rozporu s právní úpravou založit legitimní očekávání veřejnosti.

Vzhledem k výše uvedenému soud konstatuje, že přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v žalobě a shledal tyto námitky žalobce nedůvodnými, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. ledna 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)